

Arrest

nr. 348 366 van 10 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7B
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 20 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat P. LYDAKIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt bij beschikking van 24 februari 2026 het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben, dient beroep in tegen de beslissing “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus” van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) van 25 september 2025 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) vast en concludeert hij dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van

de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

3.1. Verzoeker stelt dat hij in Colombia niets meer te zoeken heeft en de economie er slecht aan toe is. Zijn vader werd 24 jaar geleden gedood door de guerrilla en hij werd meermaals ontheemd. De algemene veiligheidssituatie is er zo slecht dat hij er niet meer naar wil terugkeren. Hij vreest dat hij bij terugkeer vermoord zou worden en dat hij een slachtoffer wordt van de guerrilla, van de regering of van de politie.

In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij onder meer (a) dat verzoeker in essentie hoofdzakelijk verwijst naar algemeen, geldende situatie in zijn land en regio van herkomst; (b) dat hij er niet in slaagt om deze algemene situatie te concretiseren wat hem persoonlijk betreft en zijn opgeworpen vrees hypothetisch blijft; (c) dat hij geen bewijs bijbrengt van alle ontheemdingen en geen actuele vrees in zijn hoofde kan worden vastgesteld ingevolge de moord op zijn vader, en de ontheemdingen waarmee hij en zijn familie in het verleden te maken hebben gekregen; (d) dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker bij terugkeer naar Colombia in een uiterst precarie situatie zou terechtkomen; en (e) dat geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij onvoldoende op de bescherming van zijn nationale autoriteiten kan rekenen, wijst de Raad erop dat vermits er, gelet op de voorgaande vaststellingen, niet wordt aangetoond dat hij bij terugkeer naar Colombia een gegronde vrees voor vervolging koestert, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Colombia irrelevant is.

3.2. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt de analyse van de commissaris-generaal in het licht van de actuele objectieve landeninformatie die in de bestreden beslissing aangereikt wordt, door de Raad overgenomen.

De Raad verwijst integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de landeninformatie bijgebracht door het CGVS, waaronder o.a. de "EUAA Colombia Country Focus" van december 2022, de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, en de "COI Focus Colombia: veiligheidssituatie" van 10 april 2025. Na zorgvuldige lezing hiervan concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

3.3. Verzoeker herhaalt in voorliggend verzoekschrift louter dat hij bij terugkeer naar Colombia in een precare economische situatie zou terechtkomen. Evenwel brengt hij geen concrete elementen naar voren die een ander licht kunnen werpen op de motivering in de bestreden beslissing: "Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat u bij een terugkeer naar Colombia in een uiterst precare situatie zou terecht komen. Er dient immers te worden benadrukt dat u studeerde en werkte in Colombia en uw studies verpleegkunde daar zelf heeft stopgezet om naar België te komen (CGVS p.4). De laatste twee jaar voor uw vertrek woonde u zelfstandig in Colombia en is er u niets overkomen (CGVS p. 4, p.6). U heeft voordien ook een tijd in Bogotá gewoond met uw twee broers, nadat u uw middelbare studies had afgerond, en u had daar naar eigen zeggen een heel leuke tijd (CGVS p.6). Hier dient aan te worden toegevoegd dat u een 24 jarige alleenstaande man zonder kinderen bent en u in goede gezondheid verkeert (DVZ Verklaring, vraag 29 en Beoordeling Bijzondere Procedurele Noden DVZ dd. 5.06.2025)."

4. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat verzoeker evenmin aantoont dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 8 mei 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 881 legt de eed af en tolkt Spaans – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker verklaart zich hiermee niet akkoord en stelt dat de algemene appreciatie van de veiligheidssituatie in Colombia niet kan worden toegepast op zijn specifieke profiel: hij is de zoon van een politieagent die werd vermoord door de guerilla en is hierdoor meermaals ontheemd. In geval van terugkeer wordt het risico op vervolging bovendien vergroot omdat hij door zijn verblijf in Europa wordt geacht hier veel geld te hebben verdiend. De informatie die de Raad hanteert is onvoldoende up-to-date; de COI Focus van 10 april 2025 is louter algemeen en doet niets af aan de vaststelling dat de huidige veiligheidssituatie in Colombia “niet goed” is. Waar wordt verwezen naar zijn tijdelijk verblijf bij zijn broer in Bogota, wijst verzoeker erop dat hij ten tijde van dit verblijf erg jong was. Actueel is hij meerderjarig geworden en zal hij als volwassene worden blootgesteld aan een totaal ander “dreigingspatroon”. Er kan niet worden volgehouden dat hij in geval van terugkeer geen problemen zal ondervinden. Verder bevraagd, licht verzoeker toe dat hij vreest voor zijn leven omdat er in zijn land van herkomst “een soort burgeroorlog” aan de gang is. Zijn veiligheid is er niet volledig gegarandeerd. De politie en het leger zullen hem er niet op een afdoende wijze kunnen beschermen, gelet op wat zijn vader is overkomen. Bijgevolg is hij erg angstig om te moeten terugkeren.”

5.1. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker op 8 maart 2026 een vraag tot horen heeft ingediend met een schriftelijke toelichting.

De Raad benadrukt dat een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092).

Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan derhalve niet als dusdanig worden gebruikt. Evenmin biedt een verzoek tot horen de mogelijkheid nieuwe middelen, argumenten of informatie aan te voeren. Dit verzoek mag zodoende niet worden beschouwd als een bijkomende memorie. Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of ontvankelijk. In voormelde vraag tot horen vraagt verzoeker niet alleen om te worden gehoord, maar geeft hij ook een verdere toelichting. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde toelichting geen rekening worden gehouden.

5.2. Verzoeker brengt, met voormeld betoog ter zitting, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 24 februari 2026.

Zoals in de beschikking wordt vastgesteld maakt verzoeker geen vrees voor vervolging in vluchtelingen-rechtelijke zin in of reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bij terugkeer naar zijn land van herkomst Colombia aannemelijk of geloofwaardig. Verzoeker slaagt er met zijn betoog ter zitting niet in een ander licht te werpen op de eerder gedane vaststellingen die hiertoe doen besluiten.

5.3. Waar verzoeker ter zitting opmerkt dat hij de zoon is van een politieagent die werd vermoord door de guerrilla en hierdoor meermaals werd ontheemd, beperkt hij zich tot het herhalen en aanpassen van eerder afgelegde verklaringen, waarmee hij evenwel geen afbreuk doet aan wat eerder concreet en uitgebreid werd vastgesteld aangaande de door hem ingeroepen beschermingsnood, vaststellingen op grond waarvan wordt geconcludeerd dat hij geen nood aan internationale bescherming aantoonde.

Verzoekers uitleg ter zitting dat zijn vader, die in 2001 ofwel inmiddels 25 jaar geleden door de guerrilla werd gedood, politieagent was in Colombia, is bovendien in strijd met zijn eerdere verklaringen. Verzoeker verklaarde immers voorheen steeds dat zijn vader een zelfstandige cafébaas was wiens zaak goed draaide (NPO, p. 5). Hij verklaarde weliswaar wel dat zijn oom F., bij wie hij in België woont, politieagent was in Colombia en dat zijn broer E. die nog steeds in Colombia woont, er politieagent is, maar niet dat zijn vader voormalig politieagent was, noch verbond hij eerder enige vrees aan de beroepsactiviteiten van zijn vader of

die van zijn broer of oom. Dat zijn verklaringen over het beroep van zijn vader aldus uiteenlopen, doet afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid. Hoe dan ook toont verzoeker geen actuele vrees voor vervolging ingevolge de moord op zijn vader in 2001 aan. Dit werd al eerder vastgesteld in de bestreden beslissing en verzoeker slaagt er niet in aan die beoordeling afbreuk te doen: *“Verder kan het CGVS in uw hoofde geen actuele vrees vaststellen ingevolge de moord op uw vader en de ontheemdingen waarmee u en uw familie in het verleden te maken hebben gekregen. De eerste ontheemding vond immers 24 jaar geleden plaats in het jaar 2001 na moord op uw vader door de guerrilla (CGVS p. 10). Jullie hebben sindsdien niets meer van de guerrilla vernomen (CGVS p.5) Dat er in de toekomst enige vervolging zou plaatsvinden ingevolge deze gedateerde gebeurtenis komt nergens op een aannemelijke wijze uit uw verklaringen naar voren. Ook al houdt u voor dat u nog ontheemd werd in 2009, 2014 en 2022, wordt er vastgesteld dat u en uw familie de facto nooit meer enige verdere en concrete problemen met de guerrilla hadden en is er noch u, noch uw familie nog iets overkomen in verband met de guerrilla na 2001 (CGVS p.5, p.6, p.7). De laatste keer dat u ontheemd zou zijn geworden, namelijk in 2022, was overigens te wijten aan het niet feit dat u het niet kon vinden met de nieuwe partner van uw moeder, die er politieke ideeën op na houdt die botsen met de uwe waarna u verhuisd bent en zelfstandig bent gaan wonen (CGVS p. 11). Bezwaarlijk kan deze situatie van verhitte politieke discussies met uw stiefvader als ontheemding bestempeld worden. Tenslotte merkt het CGVS nog op dat u enkel van de ontheemding van 2001 een bewijs voorlegt (stuk 2 Farde Documenten en CGVS p. 11), waardoor er moet worden besloten dat de andere ontheemdingen uiteindelijk niet meer dan beweringen zijn.”*

Verzoekers betoog dat de algemene appreciatie van de veiligheidssituatie in Colombia niet op zijn specifieke profiel kan worden toegepast, is zeer algemeen en vaag, en verzoeker doet hiermee dan ook geen afbreuk aan de gronden van de beschikking en toont met een zodanig algemene argumentatie geen nood aan internationale bescherming aan.

Met een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Colombia, zonder deze in concreto te betrekken op zijn persoon, slaagt verzoeker er bijgevolg niet in een gegronde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken. Verzoeker moet nog steeds aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., pt. 49). Een vrees voor vervolging dient in concreto aannemelijk te worden gemaakt en verzoeker blijft hiertoe in gebreke, gelet op de vaststellingen met betrekking tot zijn vluchtrelaas.

5.4. De opmerking van verzoeker ter zitting dat waar wordt verwezen naar zijn tijdelijk verblijf bij zijn broer in Bogota hij ten tijde van dit verblijf erg jong was en hij actueel meerderjarig is geworden en als volwassene zal worden blootgesteld aan een totaal ander *“dreigingspatroon”*, is zeer vaag en algemeen en verzoeker toont hiermee geen concrete nood aan internationale bescherming aan.

In dit verband wordt erop gewezen en wordt benadrukt dat – nog daargelaten dat verzoeker reeds meerderjarig was toen hij na het afronden van zijn middelbare studies samenwoonde met zijn twee broers in Bogota, waar hij naar eigen zeggen een heel leuke tijd beleefde – uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij nadien de laatste twee jaar voor zijn vertrek als meerderjarige zelfstandig in Colombia heeft gewoond en dat hem er toen niets is overkomen (NPO, p. 4 – 6). Hoe hij heden plots zal worden blootgesteld aan een totaal ander *“dreigingspatroon”*, zoals ter zitting zeer algemeen wordt geopperd, wordt door verzoeker niet toegelicht of aannemelijk gemaakt en hij toont met dergelijke algemene opmerkingen hoe dan ook geen concrete nood aan internationale bescherming aan.

5.5. Dat verzoeker voor zijn leven vreest omdat er in zijn land van herkomst *“een soort burgeroorlog”* aan de gang is en zijn veiligheid er niet kan worden gegarandeerd, betreft louter een herhaling van eerder afgelegde verklaringen, waarop reeds terdege werd ingegaan en waarover in de bestreden beslissing terdege wordt gemotiveerd als volgt:

“Om te beginnen dient te worden vastgesteld dat u in essentie hoofdzakelijk slechts verwijst naar algemeen geldende situatie in uw land en regio van herkomst. U heeft het meermaals over een globale sfeer van onveiligheid, een algemene situatie van criminaliteit, alsook de aanwezigheid van de guerrilla en het plaatsvinden van willekeurig geweld (CGVS p. 5-8). U slaagt er echter niet in om deze algemene situatie te concretiseren wat u persoonlijk betreft. U gaf daarbij zelf aan persoonlijk niet betrokken te zijn bij politiek, noch lid te zijn van een groep of van een organisatie (CGVS p.4-5). Bovendien had u geen problemen met de Colombiaanse autoriteiten, politie of gerecht (CGVS p.5). U vertelde over het aan de gang zijn van een burgeroorlog in Colombia zonder dit concreet te maken naar uw persoonlijke situatie (CGVS p.5). Behalve uw vader die vermoord werd in 2001 is er niemand anders in uw familie slachtoffer geworden van iets of iemand (CGVS p.6). De aanleiding van uw vertrek uit Colombia was de algemene veiligheidssituatie, waarvoor uw oom [F.] u waarschuwde, terwijl er met u persoonlijk niets is gebeurd dat u er concreet toe genoopt heeft het land te verlaten (CGVS p.7). U beschikt bovendien slechts over algemene informatie, want dat er studenten werden vermoord had u vernomen via nieuwsberichten, en daarbij moest u zelfs het antwoord schuldig blijven op de vraag door wie ze waren vermoord (CGVS p.7). U herhaalt dat uw vrees bestaat uit de algemene veiligheidssituatie waarbij u zegt zich nooit veilig te hebben gevoeld in Colombia, de guerrilla

aanwezig is en er veel willekeurig geweld plaatsvindt in Colombia en uw regio van herkomst, zonder dit persoonlijk en concreet te maken (CGVS p.8-9). Het CGVS benadrukt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming. Een loutere verwijzing naar welbepaalde situaties in het land van herkomst kan niet volstaan om aan te tonen dat u aldaar werkelijk vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te vrezen of dat er wat u betreft werkelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan (aangaande de toepassing van subsidiaire bescherming zie hieronder). Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u slaagt hier niet in. Er wordt immers vastgesteld dat u niet verder raakt dan het in algemene termen verwijzen naar bepaalde omstandigheden in Colombia, zonder deze effectief in uwe hoofde te concretiseren. U geeft aan dat u zich nooit veilig voelde in Colombia en ook dat er u nooit persoonlijk iets is overkomen (CGVS p.7-8). De door u opgeworpen vrees blijft met andere woorden uiteindelijk ook enkel hypothetisch, waardoor u niet aannemelijk maakt een nood te hebben aan internationale bescherming.

(...)

De verdere zaken die u naar voren brengt, met name algemene criminele feiten zoals de diefstallen waar u het slachtoffer van werd, zijn overigens onvoldoende ernstig om te kunnen worden gekwalificeerd als vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of ernstige schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming (CGVS p.8)."

Verzoeker laat geheel na een ander licht te werpen op wat hierover al eerder concreet en omstandig werd vastgesteld.

Waar hij in dit verband opwerpt dat de politie en het leger hem er niet zullen kunnen beschermen, beklemt de Raad dat, aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij ten aanzien van Colombia een gegronde vrees voor vervolging koestert of bij terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

5.6. Verder voert verzoeker ter zitting zeer algemeen aan dat de informatie die wordt gehanteerd onvoldoende up-to-date is en de COI Focus van 10 april 2025 louter algemeen is en niets afdoet aan de vaststelling dat de huidige veiligheidssituatie in Colombia "niet goed" is.

Met zo'n algemene repliek doet verzoeker geen afbreuk aan de concrete bevindingen in de beschikking, zoals die in punt 3.2. inzake de beoordeling van de veiligheidssituatie in Colombia in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Die vaststellingen, zoals waar wordt vastgesteld dat "[v]erzoeker [...] geen informatie bij[brengt] waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen", blijven bijgevolg onverminderd overeind.

5.7. Tot slot haalde verzoeker nooit eerder aan dat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst het risico op vervolging zou worden vergroot doordat hij door zijn verblijf in Europa wordt geacht hier veel geld te hebben verdiend.

De Raad stelt vast dat verzoeker deze vrees nooit eerder ter sprake heeft gebracht en hierover in zijn verzoekschrift ook niet de minste opmerking heeft gemaakt. Hij kan dit niet dienstig voor het eerst bij zijn vraag tot horen ter zitting aanhalen. De Raad beklemt dat een verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt. De Raad herinnert aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan deze die in het verzoekschrift zijn uiteengezet. Verzoeker laat verder na aan te tonen dat hij deze middelen en argumenten niet eerder kon ontwikkelen in zijn inleidend verzoekschrift. Hij formuleert in zijn betoog ter terechtzitting een nieuw middel en nieuwe argumentatie tegen de bestreden beslissing, wat geleet op hogervermeld doel van de vraag tot horen laattijdig en niet ontvankelijk is, daar verzoeker dit niet eerder aanhaalde in het verzoekschrift hoewel hij daartoe de mogelijkheid had, minstens het tegendeel niet aantoonde.

Anders oordelen zou slechts het opstellen van zeer algemene en vage verzoekschriften, zoals in casu, aanmoedigen. Het betreft hier aldus een oneigenlijk, niet legitiem gebruik van de procedure vraag tot horen. Dat verzoeker dermate laat met het voorgaande afkomt, staat bovendien geheel haaks op de medewerkingsplicht die op hem rust.

6. Verzoeker brengt derhalve, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven. Hij laat de overige gronden uit de beschikking ongemoeid.

Derhalve kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO